

Cu floreta după blana ursului...

Cezar Adonis
Mihalache

Problema nu ar fi că se ascute „săbiile” pentru a-și face loc în teaca puterii... Și nici faptul că ar fi cumva prea multe pentru o singură guvernare... Pentru că alea nu sunt de fel „săbii”, ci mai degrabă niște florete cu cap bont... Și nici nu ai ce „ascuții” la ele, iar de încăput în aceeași teacă, le poți strânge pe toate, nu contează, mai rămâne și loc!... Căci trei „florete” de azi nu fac cât o lamă știrbă din noaptea cuțitelor lungi din politica de altădată... „Pumnale”? O să le mai vedem doar la secțiunea „arhivă” a actualelor glose politice în soluție... „Cuțite”? Mai multe au opozanții din societatea civilă decât ei, „adversari” zis politici... Ar mai trebui însă și ceva „asumare”... Nu curaj, că în politică nu poți să vorbești despre curaj, ci doar despre inconștiență (asta mai rar, în cazul unor personaje cu adevărat valoroase care s-au rătăcit vremelnic în mocirlă) și tupeu... Dar nici din aia, „asumare”, nu mai e; s-a dat toată pe la primele „generații” politice postdecembriste...

S-au strâns dară niște „sărnuțe” ce se cred gata „călite” pentru focul puterii... Mănușchi de călite! S-au adunat în calamburul de pe stânga, că doar pe acolo e ceva „mai fierbinte”, pe partea aialaltă doar mirări și rostiri de un rece sec, s-a reunit grupul de preluare a sforilor. Vorba aceea: marionetele vor să preia controlul ițelor de care sunt trase... Să le înnoade într-un soi de colac în jurul picioarelor mamutului roșu, să-l răstoarne și să ia de acolo ce au nevoie... Ce le-ar putea fi de folos într-o eventuală guvernare... Că așa se întâmplă (și) pe „eșichier”... Dacă nu te lepezi de cel devenit neînsemnat, îl ții pe mai departe atârnat la coada procențelor, fie și pe post de zornăit urale, riști... Pentru că, deja insignifiant în procente, știu că nu are ce să piardă, și se dedă la blaturile celorlalți cocalari politici...
Iar Alde nu are ce să

piardă!... Și se face preș de intrare la guvernare pentru „Pro România”, chiar dacă asta ar trebui să însemne, pentru „partenerul” PSD-ului, pentru propriul electorat (sigur, sunt mai mulți parteneri în guvern decât număr de electori pe cap de alde), ar trebui să ducă, așadar, la dispariția definitivă, înghițirea (poate chiar de către noul stăpân căruia îi linge acum mâna) și scuiparea la tomberonul politicii a elementelor nefolositoare. Adică a întregii „formațiuni”!

Și totuși, acolo se agită niște florete ce se cred ditamai săbiile... Mănușorii lor, deși mai bine și-ar pune jupoane și ar juca după piesele veșnicului povestitor barbă-în-bărbi (politice), vor să bată palma între ei, fiecare crezând că l-a păcălit deja pe celălalt. Se visează poate și tandem la guvernare. Nu cu „Trădiceanu”, prea mucegăit pentru a mai fi util „lupilor”, oricum, nici ei prea tineri de acum, ci, ei între ei, jolly-jocherii pontaniano-„vosganiati”. Numai că se pleacă la drum de la prezumția greșită a neroziei lui Dăncilă de a parafa orice hârtie cu „noul” Alde... Și poate că ar semna, că până citește îi curge cerneala de pe degetul mare, ba, poate de aia s-a răzvrătit și Dragnea din pușcărie, contestând dreptul „Veoricăi” de a-și mai plimba cocul prin partidul ăla parcă tot mai de (mame)cuci, poate chiar el să fi lăsat o ușiță pentru astfel de momente, previzibile, doar că i-a trântit-o Tribunalul în nas. Doar că și în PSD sunt „florete” ce se agită pentru „marele premiu”. Florete, nu sărnuțele alde pontaniene...

Ar fi Orlando!... Păi!, a lăsat el toată vara ringul distracției de o parte, pentru (o) altă „vară”, pentru a

asista acum la felul în care se înghesuie totul felul de „pisoiași” pe lângă divanul Veoricăi, încercând să impună ei noile configurații din neconfigurația de stânga? Și asta și într-un joc prea străveziu... Prea de nivelul gălețușelor și lopățelelor de plastic de clădit castele din nisip.

Ai lui alde cred poate că au pus pe picioare cea mai mare condiționare a trândăviei lor politice... Pentru că în „lilipontanismul” (!) lor, de procente și puțință, orice discuție (cu oricine)

seamănă a acord politic. Dar să condiționezi continuarea guvernării cu PSD de aducerea la putere a „Pro România”, și nu oricum, ci trasând un număr de ministere ce le-ar da dreptul să fie parte-parte la pretenții (de scaune, dar mai ales de a stabili candidatul „comun”), este prea copilăresc. Chiar dacă, aparent, Alde și-a păstrat un laț de control pentru a nu fi traversat de marșul de acaparare al celor de la „Pro România”, condiționând totul de încheierea unei alianțe în alianță. Doar că ei sunt deja într-o alianță. Aia de guvernare. Iar tribunalul s-ar putea să-i lase pe afară.

Totul e iară la și de vânzare... Nenobelul îl dă pe T(r)ădiceanu, bătrânul rătăcit pe duduia la rându-i cam rătăcită, „pisoiu”, ca orice mătă, pe toată lumea... Și unii și alții visează și se visează... Doar țara simte și trăiește într-un crunt adevăr... O durere a neputinței ce se adâncește cu fiecare clipă... Atât de rău că însăși existența acelor ce ar trebui să ne ceară socoteală peste ani este pusă de acum sub semnul întrebării...

Premii despre nimicuri...

George
Petrovai

Mereu m-am condus după principiul sănătos că rolul omului de cultură este acela de a fi exigent cu sine însuși și de a tot produce, nicidecum de-a alerga cu limba scoasă după tinichele de felul premiilor sau al altor distincții, care – fiind cel mai adesea dobândite pe căi necușere pentru genuitatea proceselor artistico-spirituale – au de-a face cu veritabila valoare cam tot așa cum anticii și medievalii aveau de-a face cu telefonica, mașinismul și celelalte rahaturi moderniste.

Da, căci este știut că adevărata valoare este atât de atotumană, iar prin aceasta universală, încât trebuie să fie supratemporală în raport cu prezentul și năucitoarele verdicte ale mercenarilor într-ale criticii după ureche, interese, simpatii/antipatii sau coterii cu pretenții culturale irevocabile (precum ai noștri de toată pomina Nicolae Manolescu și Alex Ștefănescu), pentru că numai astfel viitorul separă fără drept de apel oile de capre și grăul de neghină. Dar paradoxala Românie postdecembristă nu putea să stea cu brațele încrucișate nici în compartimentul social unde faima de-o clipă se procură, aidoma atâtor patalamale și funcții publice, prin ceea ce se cheamă triada descurcărelii: neînștrare spirituală – nesimțire cu carul – insistență cu toptanul!

Iată motivul pentru care mi-a fost dat să citesc pe internet (cu profundă oroare și nițică stupoare) cum anumiți ipochimeni, pe care-i știu prea puțin instruiți și de-a binelea ridicoli în ceea ce privește harul cultural, și-au văzut nociva îndărătnicie răsplătită (sic!) cu premii literare ce te duc de îndată cu gândul la absurdele premii acordate unor școlari corigenți sau chiar repetenți: unii au fost premiați pentru poezie (că, de, tot românul se nște poet și moare netot!), alții pentru proză, critică, eseistică, teatru etc. Mă rog, totul este să te declari postmodernist (noncalitate care nu doar că-ți îngăduie, dar chiar te obligă să fii incoerent și agramat) și să-ți alegi compartimentele literare unde te vei răfui cu gramatica, logica și estetica, promovare, premiere) se ocupă alții: confrății unși cu toate alifile birocrăției din cultura noastră în inseparabilă legătură cu hăda mentalitate postdecembristă și, mai ales, mercenarii ce-și spun critici. Important este ca penibilia aspiranți la „nemurire” pe căi dosnice să aibă relații sus-puse/nume deja consacrate în preștița lume cultural-artistică,

iar aceste relații să fie alimentate cu combustibilul adecvat momentului și potrivit pofteilor celor două părți.

Iar când un atare troc al nedemnității umane și nevalorii artistice funcționează ca la carte, cine dintre făptași se mai sinchisește de afirmația regretatei profesoare Zoe Dumitrescu-Bușulenga, cum că ea nu pricepe absolut nimic din postmodernism?! Păi ce naiba poți să înțelegi din ceea ce, așa cum precizăm pe 1 noiembrie 2011 în Poezia postmodernistă între iluzii și deziluzii, „Logica și rațiunea n-au suficiente resurse pentru a explora genurile ilogicului și iraționalului”?...
Aaug la cele de mai sus o întâmplare din perioada când trăia poetul Ion Burnar, iar eu mă numărăm printre colaboratorii statornici la pagina lui de cultură din cotidianul Informația zilei de Maramureș. Fiind foarte mulțumit de prestația mea și, drept aceea, dorind să-mi deschidă ușa spre presa centrală, neuitatul meu prieten mi-a dat numărul de telefon al unui condeier maramureșean stabilit în Capitală și a insistat să-l sun pentru ca, precum conveniseră ei, să stabilim calea pe care să-i parvină acestuia scrierile mele. Firește, l-am sunat, i-am trimis într-un plic vreo zece articole (așa mi-a cerut) și m-am înarmat cu răbdare. După circa o lună l-am sunat din nou, pentru ca maramureșeanul bucureștinizat, foarte sigur pe el și convins de reușită la începutul începutului, să-mi spună că-i plac textele mele, dar că revistele cu care luase legătura nu vor să le publice. O singură revistă, cam de mâna a doua în ceea ce privește tirajul, s-a arătat interesată de una sau două dintre producțiile mele...

I-am relatat lui Ion Burnar (semi)șecul, iar el mi-a spus că trebuie să merg la București. Evident, nu cu mâna goală, ci măcar cu o damigeană de țuică. Cică asta-i cutuma în astfel de situații. Mi s-a părut cumplit de înjositor să procedez într-un asemenea mod, adică să recurg la mită ca scrierile mele să ajungă la cititorii respectivelor reviste, în plus, eu nefiind om de pahar și de gașcă. Și iată cum, în absența „combustibilului” de Maramureș, focul colaborării de la acea vreme s-a stins pentru totdeauna.

Patriotul român Vasile Stoica, misionar în S.U.A.

Anca
Sîrghie

Despre personalitatea profesorului diplomat Vasile Stoica (1889-1959), s-a scris în răstimpuri, dar textele unor doctorate, ale unei monografii purtând semnătura prestigiosului istoric Ioan Oprîș din capitală și ale mai multor articole apărute în presa din țară și din străinătate nu au răzbătut suficient dincolo de cercurile specialiștilor. Așezat pe o placă turnantă a istoriei, Vasile Stoica, originar din Avrigul Transilvaniei, a luptat pentru marile idealuri ale neamului său, el trecând prin cele două conflagrații mondiale ale veacului al XX-lea, mereu animat de patriotismul cel mai activ, vizibil în inițiative diplomatice salutare la Tirana, Sofia, Haga, Bruxelles și Riga, și în decisive luări de atitudine în momente cheie, ca cele din conferințele de pace de la Paris, singurul român care a avut un rol decisiv în acele două reuniuni istorice cruciale pentru întreaga Europă.

Un asemenea om care a făcut istorie în cel mai concret sens al cuvântului, împlinind idealurile neamului său, de la Marea Unire la salvarea Transilvaniei după al Doilea Război Mondial, merita recunoștința urmașilor. De ce nu s-a întâmplat așa? De ce nici după șase decenii de la moartea sa în închisoarea comunistă de la Jilava, documentele aflate în multe arhive din locuri diverse nu au fost încă valorificate? Explicația se găsește în însăși linia destinului său terminat tragic, ca al mai tuturor intelectualilor generației interbelice secerate de comunismul instalat în România postbelică.

Potrivnic declarat al scopurilor Imperiului austro-ungar, ca susținător vizionar al unirii Transilvaniei cu Țara, el trecea munții în 3 octombrie 1914. Aflând de sosirea lui la București, după ce comisarul de la Budapeste îl eliminase din toate școlile, socotindu-l dușman al statului, ambasadorul Austro-Ungariei a cerut în 4 octombrie audiență la Guvern, ca să anunțe autoritățile că în Regatul României a intrat un dușman de moarte.

În Primul Război Mondial, profesorul Stoica a optat pentru înrolarea ca voluntar în Armata română, activând ca ofițer de informații. Va fi rănit în două rânduri, dar nu se descurajează, ci dimpotrivă, acceptă o misiune dificilă, dar foarte importantă în America. Vasile urma pilda lui Gheorghe Stoica, tatăl său, care în anii de la începutul secolului al XX-lea plecase din Avrig să muncească la Kokomo, Indiana, dar nu acceptă să rămână în S.U.A., deși a învățat limba engleză și s-a abonat la un ziar american. Țăranul avrigan a inoculat feciorului său, pe care îl crescuse în cultul Americii,

ideea că lumea secolului al XX-lea va fi condusă de anglo-americani.

Prima misiune care i-a pus în valoare calitățile excepționale de poliglot (care va ajunge să cunoască 14 limbi străine), diplomat înăscut, a fost cea desfășurată din 29 iunie 1917 până în ianuarie 1920 în America, spre care locotenentul Vasile Stoica pleca având autorizația Marelui Cartier General, eliberată la 18 aprilie 1917, întărită de viza Legației americane, emisă la 5 mai 1917. Din cauza conflictelor din centrul Europei în plin Război Mondial, delegația preoților Vasile Lucaciu și Ion Moța, cărora li s-a alăturat profesorul Vasile Stoica, este nevoită să urmeze drumul spre Est, trecând prin Rusia, apoi prin Japonia, spre a ajunge în S.U.A., unde publicația „San Francisco Chronicle” salută la data de 23 iunie 1917 Misiunea Românească venită din patria-mamă cu un mesaj patriotic clar, formulat de însuși guvernul țării, care îi delega pe cei trei ca să sporească în Lumea Nouă interesul pentru idealurile nației.

Delegația s-a prezentat la Legația română de la Washington, stabilind scopul de a sprijini idealul unirii Transilvaniei cu Țara, prin crearea unei trupe de voluntari, dar fără a leza guvernul României de atunci. Întreaga aventură americană avea să fie relatată de Vasile Stoica la aproape un deceniu după revenirea în țară, astfel menționându-se că în 2 iulie 1917 cei trei delegați au fost primiți în audiență de ministrul de externe al S.U.A., dl Robert Lansing, care le-a dat asigurarea că Statele Unite vor susține lupta pentru unitate a românilor. Imediat apoi, respectiv în 6 și în 7 iulie 1917, ei vor purta o discuție cu ministrul de război al S.U.A., dl. Newton Baker, căruia i s-a prezentat proiectul constituirii unei formații de luptă a românilor transilvăneni pentru armata americană. Acesta nu a fost întru totul de acord cu ideea concretă a delegației, pe care a înțeles să o nuanteze astfel: „America nu poate primi nici o unitate cu specific național... Vor să aibă, înainte de toate, o armată americană cu spirit american..., dacă însă mai târziu se va ivi necesitatea, atunci Guvernul American va primi bucuros această ofertă; până atunci ne roagă ca având în vedere scopul pentru care America a intrat în război și care cuprinde și dezrobirea noastră (s.n.), să îndemnăm pe români să intre în armata americană.”

În calitate sa de lider al delegației, Vasile Stoica a fost și singurul care a rămas în America 26 luni (ceilalți doi, necunoscând limba engleză, s-au întors în Europa mai curând, respectiv pr. Moța, după două luni, a revenit la Iași, iar pr. Lucaciu după 10 luni s-a întors la Paris), timp de care a dispus peste Atlantic pentru a publica

articole în presa americană centrală din Washington, New York, Cleveland etc. Și despre el se scrie cu mare entuziasm în acel răstimp, în presă apărând portretul său. Americanca Marie Yates, impresionată de „agnificul său patriotism” aprecia pe bună dreptate că „umea de aici nu cunoaște suficient de bine problemele serioase legate de situația de fapt din țara Dvs.”

În acest fel, Vasile Stoica devine o vedetă, care intrând în atenția opiniei publice americane pune pe tapet problemele arzătoare din țară, din Basarabia și îndeosebi din Imperiul austro-ungar, ceea ce i-a atras admirația Curții Regale, el fiind felicitat și încurajat de însăși Regina Maria. Misiunea de a constitui și organiza o legiune de imigranți români transilvăneni, care să se încadreze fie în armata franceză, fie în cea americană, dar fără să-și piardă identitatea românească, nu s-a putut împlini, căci au fost înscrși într-un asemenea proiect aproximativ 4000 de voluntari. În schimb, propaganda proromânească s-a realizat pe căi eficiente, bine alese de profesorul diplomat: „mă bizui deci să intru în legătură cu ziariștii de seamă ai orașelor din estul Statelor Unite și să le dau informațiile necesare... ținui, de asemenea, încă din toamna lui 1917 câteva conferințe în Washington, Boston și în Manchester by de Sea.” Prietenia legată cu renumitul slovac M.R. Stefanik, care va deveni general de armată, dar totodată era antrenat în lupta pentru refacerea Cehoslovaciei ca stat, el având ca tovarăși pe Thomas Masaryk și pe Edward Beneș, l-a edificat asupra unui front de activitate similar atât în America, cât și în Europa.

În mod surprinzător, oficialitățile de la București nu înțelegeau destul de clar acest mod nou de propagandă adoptat de Vasile Stoica în comunitățile conaționalilor săi din America, așa cum a procedat, spre exemplu, la Congresul parohiilor ortodoxe de la Youngstown, Ohio, din 10 martie 1918, când a redactat Hrisovul de închinare și de credință, solicitat de preotul paroh, care organizase acea manifestare anume pentru a face mai bine înțeleasă decizia fermă a românilor transilvăneni de a se uni cu Regatul liber. Ca să dea o mai sigură eficiență acțiunii lui, inițiate în numele celor 4 milioane de români transilvăneni dornici să se elibereze de stăpânirea maghiară și nemțească prin unirea cu țara-mamă, vizionarul Vasile Stoica înființează la 5 iulie 1918 Liga Națională Română din America, al cărei președinte a fost ales și care a rămas activă până după terminarea Primului Război Mondial. Astfel au fost spulberate neadevărurile cu care împânzeau oficialitățile imperiale austro-ungare opinia publică internațională, Vasile

Stoica aducând argumente științifice corecte, pe care le-a popularizat prin conferințe și prin presă, el ajungând la oameni politici importanți și chiar la guvernul american.

În 25 octombrie 1918 el prezintă moțiunea redactată în numele Uniunii Medio-Europene, o organizație a națiunilor oprimate de Imperiul austro-ungar. Din ordinul președintelui S.U.A. Woodrow Wilson, s-a constituit o comisie de specialiști, supravegheată de colonelul E.M. House și condusă de geograful S. Mezeș. Cu referire la situația românilor din Transilvania, acolo existaseră numai documente oficiale ungurești și austriece. Salutară a fost în aceste condiții inițiativa lui Vasile Stoica, el purtând la 2 septembrie 1918 o discuție lămuritoare cu E.M. House și chiar cu președintele SUA la 21 septembrie 1918, spre a-i edifica asupra propunerii românești în problema minorităților naționale, care în viitorul stat urma să se bucure de toate drepturile democratice, fără ca acelea să impieteze autoritatea. Președintele S.U.A. nu ezită să-l aprecieze drept un „apostol”, un „iluminat”, care rămâne „pentru viitorime ca una dintre cele mai curate, mai înălțătoare și cele mai idealizate personalități ale istoriei.”

Era de la sine înțeles că în februarie 1919 profesorul Vasile Stoica a fost invitat de către Dl Ion. I. C. Brătianu la Conferința de pace de la Paris, el fiind singurul român care avea să participe și la Conferința de pace de după al Doilea Război Mondial. Astfel se explică faptul că la 5/18 noiembrie 1918, respectiv cu 13 zile înainte de proclamarea unirii Transilvaniei, Banatului și Bucovinei cu țara, Guvernul SUA redacta o Declarație de susținere a idealului național al românilor, textul emis fiind tocmai cel redactat de Vasile Stoica, un specialist în formularea expertizelor de ordin economic, politic, etnografic și istoric din argumentarea delegației din care făceau parte Al. Lapedatu, C. Brediceanu, Oct. Goga, Emil Isac, V.V. Tilea, Iosif Schiopu și Constantin Lecea. Celui din urmă Vasile Stoica, pregătit să revină în America, i-a dăruit mașina de scris la care se dactilografiaseră documentele românești ale conferinței.

Acesta era rezultatul unui front de lucru asiduu, pornind de la Memorialul scurt asupra chestiunilor românești cu care Stoica s-a prezentat în 19 octombrie 1918 la ministrul de interne al SUA, dl Franklin Lane, care era cel mai important membru al cabinetului lui W. Wilson, președintele țării. Concomitent, în urma Apelului discret, pe care profesorul avrigan, având un spirit diplomatic înăscut, l-a răspândit la absolut toate organizațiile și societățile conaționalilor din America, de la care au fost trimise spre președintele Wilson și spre secretarul său de

stat Robert Lansing zeci de telegrame prin care se solicita recunoașterea unirii românilor într-un stat unitar. La secretarul de stat Lansing a ajuns și un memoriu lămuritor pe care Vasile Stoica l-a redactat spre a face înțeleasă ideea idealului suprem al nației române. Oficialitățile americane ca și unii membri ai delegației române la Conferința de pace de la Paris i-au recunoscut fără ezitare contribuția decisivă în stabilirea punctului de vedere oficial al președintelui SUA față de problema unirii, de care nu a rămas străină nici Regina Maria a României, care s-a implicat cu o dezinvoltură uimitoare și cu un efect sigur.

Nimeni nu ar putea înțelege prin ce lipsuri a trecut Vasile Stoica, în condițiile în care de la București nu i s-a trimis nicio formă de susținere materială. „Guvernul n-a făcut nimic-avea să-și amintească el cu amărăciune 8 ani mai târziu – și nu mi-a pus la dispoziție pentru scopul pentru care fusese trimis, nici un singur ban. Simplu, m-a uitat în lume largă.” Date fiind perseverența și eficacitatea inițiativelor pe care le-a avut în SUA în cele 26 de luni de activitate, s-a afirmat pe bună dreptate că profesorul Vasile Stoica a fost „cel mai influent român din toate timpurile pe lângă guvernul SUA.” Și chiar că nu există român mai important în universalitate, dar, pentru că nu-l cunoaștem, nu avem nici cum să-l prețuim.

La 130 ani de la naștere și șase decenii de la moartea diplomatului Vasile Stoica, mai există mulți metri de arhivă-fie militară, fie în unele județe și chiar în capitală – încă nestudiată. Creația sa literară – nici ea neglijabilă – este nedefrișată. Dar fie și numai din mărturisirile publicate sau din expozițiile de documente itinerante organizate de prof. Ioan Oprîș, se desprinde imaginea unui spirit uriaș, iubitor de țară și de neam românesc, martirizat de comuniști și scos în răstimpuri prea arar din umbrele uitării. Este clar, că Vasile Stoica merită cu mult mai mult. Orașul nașterii sale de sub Munții Făgărașului a declarat 2019 „Anul Vasile Stoica”. Pentru un viitor pas, Avrigul, în care tocmai s-a desfășurat în 30 mai 2019 un simpozion dedicat marelui diplomat, ar fi mai mult decât firesc să-i ridice o statuie, iar exemplul acesta să fie urmat în cât mai multe orașe ale țării. Povestea vieții sale pline de înfăptuiri epocale și de jertfă martirică trebuie să intre în manualele școlare, ca imaginea lui Vasile Stoica să treacă în zestrea generațiilor ce vin.

„Cântarea României” (continuă)

Hugo
Mărăcineanu

Mimarea actului artistic a fost calea pe care au urmat-o cei îndrumați, orientați de „instructorul profesionist” cu temeinice cursuri de partid (bun executant), docil, ascultător al doctrinei așa-zisei „necesitate socială”, artă pe capacitățile și nevoile oamenilor muncii. Îndrumarea (informarea) era desfășurată de instructorul activist în forme organizate (aprobat): „cencle” de amatori (voluntari obligatorii) la nivel de întreprindere, organizație economică, casă de cultură, cămin, școli, licee etc. Vârful de manifestare și „excelență” îl constituiau „festivalurile”, concursuri, expoziții județene, interjudețene, naționale, bun prilej de verificare a „muncii artistice” a instructorilor și a modului de reflectare în artă (naivă, amatoare, muncitorească, artizanală) a indicațiilor prețioase trasate de partid și care musai trebuiau să dea roadele așteptate de organele superioare de partid (că cele inferioare nu cutezau nici măcar a fi), acelea și nu altele.

Temele acestor „cencle”, „festivaluri”, expoziții erau alese cu mare grijă și sugerate (nu impuse cum se zice) „că așa trebuie măi tovarășii” și nici pomeneală de ce simt, ce știu, ce pot executanții, copiii, tinerii, adulții, adunați cu japca și nu împinși de vreo „necesitate socială” ori ceva patimă creatoare „ca să răspundem chemării partidului”, că vrei nu vrei bea Grigore aghiazmă, că de unde nu e nici Dumnezeu nu cere!

Uriașa „mișcare artistică de masă”, cum raporta lătrăii, a rămas doar în mintea îngustă a activiștilor care vedeau în ea o cale de a avansa în ierarhia de partid și nici prin cap nu le-a trecut ceea ce susțineau cu gura până la urechi „că arta și știința îl ridică la un nivel superior pe omul nou al socialismului”, se făcea că nu știu câtă obidă aduceau în sufletul stors de îndeplinirea planului, depășirea normei, munca suplimentară ori voluntară (obligatorie) ca apoi să-i ardă de cântat la cor, de dansat, de pictat ori să țipe în brigăzile artistice (nu mai erau și de agitație să nu dea idei cui?!).

Mișcarea artistică de masă s-a născut de la „necesitatea organizării timpului liber”, a acaparării totale a vieții individului pentru că în timpul liber s-ar putea să-i vină ideea că are și el dreptul să trăiască cum vrea el nu cum vrea partidul și că poate lui îi place altă muzică fără marșuri triumfale ori, ferească marxim-leninismul, să nu-și croiască alți zei decât cei ce ne sunt „necesari măi tovarășe”; și a curs așa, după legile marxiste, pentru a-și găsi continuare „firească” în grija părintească a partidului pentru ridicarea nivelului spiritual, grijă mult mai perversă ce

punea individul ca în timpul său liber (timp numai pentru el) să cânte (ori să descânte) mărețele înfăptuiri nu ale partidului, nu ale poporului ci ale clasei muncitoare condusă cu înțelepciune de partid și genialul conducător.

Eu n-am uitat că a trebuit să-i rabd, să-i ascult (ca să nu fiu dușman al poporului), am înghițit „indicațiile prețioase”, mi-am blestemat timpul pierdut prin ședințe; eu cel crescut, educat, autocenzurat să știu, să fac artă, să descopăr arta m-am făcut că urmez indicațiile aberante ale unor nulități ce încă se laudă cu școlile de instructori de partid, ai unor grei ai propagandei cocoțate pe scara cînturilor de partid deveniți, așa din senin, atoateștiutori și atotpotenți, deținători ai adevărului absolut, acela aprobat și recunoscut de partid și de ei.

Cântarea României era apoteoză, absolutul, pentru tovarășul bine informat și instruit, ceilalți – niște ăia gomoși, profesioniști, absolvenți de studii superioare, greu de controlat, greu de convinși și păcălit – artiștii, plătesc actul creației cu viața lor; de aceea se pompau fonduri în nemaipomenita, formidabila artă naivă, amatoare, muncitorească ori cum i-a mai zis criticii de curte spre a le scuza existența și absurditatea.

Fonduri de achiziții au dispărut, locurile la școlile superioare de artă s-au împușinat, liceele de artă au dispărut, unele facultăți de artă au trecut la seral, așa să poată și omul muncii să se instruiască. Doamne, cât de absurd, după opt ore de muncă să vii să vibrezi în fața unui studiu după natură; ei bine, și ce ei nu o credeau, dar și-au introdus mai ușor delatori în institute și în uniunile de creație ale oamenilor de artă.

Bine maestre, dar acum nu-i la fel?, o să-mi șicanez politrucul cultural recitând în scriitor, artist naiv, negustor, manager dar toate doar de tarabă că ei au fost și ei sunt încă. La o primă vedere, așa ca din avion, lucrurile parcă s-au mai schimbat: n-avem confruntări naționale, festivaluri, expoziții de artă amatoare, naivă etc, n-avem Cântarea României declarată oficial dar vând comori în lumea județelor; se observă că dragostea obsesivă a consilierilor județene, municipale, orășenești, comunale se îndreaptă (dacă de îndreaptă) doar spre festivalurile de folclor – contrafăcut, periat, televizat, țesălat -, de muzică ușorică, spre școli populare ori centre de creație (ce nu crează nimic).

Deci „opera” Cântarea României continuă, că ce altceva este emulația acerbă a mișcărilor de amatori, expoziții cu premii oferite, festivaluri, publicații de cea mai joasă valoare, existența unor inspectorate de cultură care n-au ce inspecta (coordona, influența,

manipula), a unor centre de creație în care copiile sunt maximul de realizare și fonduri vin de la administrație total „dezinteresat” dacă șefii, directorii, maeștrii, instructorii, managerii sunt de aceeași culoare politică ori măcar rude cu colorații politic ce dețin temporar puterea administrativă.

Aprobarea și susținerea cu abstenție doar a unei producții minore (artă naivă, amatoare, numai cultură nu) denotă că cei ce conduc ori sunt aceiași ori nu se pricep ori sunt înadins consiliați prost de purtătorii de vorbe ce au fost și sunt încă ori, și mai clar ei, edillii, șefii, conducerea, baronii etc, nu fac decât să continue falsificarea actului artistic, a sensului său, a rolului artei și artistului în societate.

Chiar dacă nu impun idei propagandistice, „fenomenul artă amatoare” născut mort în laboratoarele propagandei proletare este reanimat, întreținut artificial în detrimentul bunului gust, al spiritului elevat; se pare că și de aici se pot face transfuzii nu de trăiri, nu de idei, nu de „noi cuceriri” ci de atenții, influență și bani.

Privite în ansamblu manifestările artei culte (de parcă ar fi și artă incultă), concerte, expoziții, simpozioane, tabere, lansări de carte, conferințe despre artă trec sub un val de tăcere și total anonim chiar dacă au și participare națională sau internațională, în schimb expoziția de artă naivă (naiv egal fraier), a vărului, a fostului ori expozițiile de toale, pantofi, lenjerie (creații) a unor persoane necalificate dar cu „nume grele”, concertul băieților de după blocuri, folclorul (ce lipsește cu desăvârșire) sunt, vorba lui Nae Cațavencu, aclamate îndelung. Dar nu numai aclamate ci și finanțate, susținute, încurajate (ca brigăzile artistice de pe vremuri) ridicând semne de întrebare; e bine, n-avem altceva, cui folosește? nu oare așa se menține rezerva de cadre de viitoare „cântărețe”, „lăutărețe” lingușitori și delatori (ce trec pe la poliție să-și primească contravaloarea „informațiilor”) că mai știe poate, trebuie, într-o viitoare dictatură a imposturii, a nulităților cocoțate în copacul puterii. Arta spiritualizează lumea, opera echivalează cu o apropiere de Dumnezeu. Artistul se autoflagează spre a descoperi noi valențe ale frumosului, noi sensuri ale drumului spre frumos că frumusețea este o cale de înălțare a omului spre Dumnezeu, omul ca făptură minunată aflată între mister și cunoaștere, artistul cercetează misterele (incertitudinile) să le aducă spre accesibil ori, sondând, descoperă noi valențe – iată misterul de ce nu se nasc artiști peste noapte, de ce unii sunt descoperiți mult mai târziu, după dispariția lor.

Prin prisma celor arătate, arta este incompatibilă cu comunismul ateu (am văzut cum arta a fost despuiată de

mister și transformată în formă fără fond) goală, seacă, doar formă și aceea mimată. Comunismul neagă divinitatea – îi neagă artistului eșența existenței sale, țigaina, misterul din care el se hrănește pentru a încânta, educa, șoca, transforma, atrage pe consumatorul de artă, pe individul înrobbit de materie, de senzualism.

Comunismul nivelator pune pe aceeași treaptă creatorul cu obiectul creat, divinitatea cu vulgul, eșența eternă cu materia pieritoare și veșnic în transformare. Să întreb ce fel de artă s-ar mai putea naște din vidul de speranță, din supunerea oarbă în fața prezentului material (perisabil) în lipsa penetrării în spațiile abisale ale existenței? Răspunsul l-am trăit cu toții: o literatură seacă, artificială, ruptă de sensibilitatea tipică umană-românească, o poezie – vorba nemuritorului – „a înșira la vorbe goale ce din coadă au să sune” ori numai bună pentru brigăzile artistice, o pictură fără picturalitate, fără trăire dar plină de intenții odios de laudative, totul și nimic, o probă, un exemplu de cum nu trebuie să faci.

Și mă întreb cu uimire cum credea „activul” că arta (arta pe care o promovau) putea să ridice nivelul spiritual al oamenilor când chiar prin doctrina lor negau existența spiritului, dar știm doar partidul gândea pentru toți. „Producția artistică de masă” s-a dovedit de la naștere și până în zilele noastre a fi o producție de scaun și la figurat și la propriu.

Partea figurată se subînțelege de la sine și despre ce scaun e vorba dar la modul real propriu s-au înălțat multe scaune, tronuri de mari specialiști îndrumători (doctrinari), „creatori de naivități”, instructori folcloriști (creatori nu culegători) și indivizii ăștia, care abia știau vorba cronicarului „a ceti și scrie”, iată-i azi s-au pus pe producție, mai ales poezie că e scurtă și se scrie mai repede. Heliade zicea „scrieți băieți numai să scrieți”; eu îi sunt ecou pentru secolul al XXI-lea: nu mai scrieți băieți dacă n-aveți CE scrie. Să arzi e una, să te frigi e alta și, Doamne, câți dobitoci s-au fript dând apă la moară căminului, clubului, casei de cultură, brigăzilor „conduse” de „specialiști” aleși, crescuți, educați, dogmatizați, modelați de „viziunea profundă a doctrinei comuniste, de umanismul indicațiilor genialului conducător” – urmau ovații și urale.

Această subcultură animată ne inundă prin amatori, lăudători, instructori, foști activiști – actuali poeți -, doamne bine intenționate, onorabile matroane care n-au ce face cu pensia, fiind mama, sora, soția, soacra unui tovarăș ce a fost mai roșu, mai albastru ori mai kaki, dau năvală în edituri (unele ale lor ori dedicate lor) și fără nici o jenă ne sufocă cu ineptiile recitate sacadat și dramatic.

O actriță poloneză, la o întrunire cu un public englez, le recită în poloneză cu atâta patos și dramatism încât cineva, mișcat și înfiorat, întreabă din cine a recitat. Când aplauzele se opresc, moderatorul anunță: „doamna a numărat de la unu la o sută”. S-au pus pe făcut cronici, povestesc conținutul – ca într-un comentariu de gimnaziu – cum ar putea să sondeze intențiile autorului, să-i găsească codurile, să-i descifreze lumea ca să-i lumineze și pe alții – de unde din grotescul imposturii nu se poate. Abia atunci tu, cel ce „lătră pe lângă ursul care trece”, îți vei găsi rostul, atunci când vei simți ridicolul impertinenții.

Arta e creație, e naștere și-i însoțită de chinurile facerii și e curată blasfemie să lălăi cu nonșalanță pe lângă operă doar așa să afle gură-cască ce deștept ești tu, cel ce se dă pe lângă ograda creatorului și habar n-ai că ce vezi, vezi doar printre șipicile gardului. Și văzând azi atâta maculatură și atâta impostură, „atâtea producții de masă” cum să nu-l contrazici pe Heliade cu celebrul îndemn (de secolul al XIX-lea) „scrieți băieți, numai să scrieți”? Eu aș zice nu mai scrieți „băieți” că n-aveți ce scrie.

N-avem altceva? Nu putem ieși în lume cu alții? Ba da, avem dar artiștii nu se lasă duși cu preșul, nu cântă după ureche și n-au timp de pierdut cu prostiile temporare ale unei societăți ce e în criză și temporară permanent; arta crează certitudini ori le selectează spre bucuria celor ce le pot trăi. Ei!, asta nu dă bine la dosar măi tovarășe!

Zece la sută (doar) din ceea ce „a fost” ...

Cezar Adonis
Mihalache

Coano' Veorică, vezi că e grav! Și pare că nu prea înțelegi cui îi face de fapt gașca aia de borfași de partid plângerea penală!... Că s-ar putea să crape treburile în altă parte! Și nu în țeasta hoților... Sau, de fapt, ăsta e scopul? Linșajul guvernamental al media?... (Vorba aceea, decât să plângă mama hoților, dimpreună cu hoții, mai bine să plângă „comunicatorii” de informații și răspândicii pe surse asumate). Și da, o sa te superi iar pe „sat”, dar ăsta e tupeu de coțcar politic! Să răspunzi unor acuzații dramatice, fie ele „fundamentate” și doar din prisma liberului acces la informațiile publice, despre ceea ce a mătrășit guvernul pentru care răspunzi pe cap de ministru, prin note, hârtii, facturi, deconturi, să te oțărăști tot tu, nu cu date, ci amenințând cu plângeri penale. Doar-doar o să amuțească gurile prea sloboade, nu?!...

Ți s-a zburlit iară pieptănătura aia de feministă revoltată, dar ai privit în jur? Te-ai uitat în oglindă, că, deh', pe unii dintre hoți nu ai curajul să-i privești în ochi, să vezi cam ce fel de treburile au potrivit ăia de sunt acuzați astăzi de furt, de devalizare, de de-

turnare? Și nu faptul că te acuză că ai un guvern care a tolerat o adevărată casă matroană a furturilor bugetare trebuie să te înspăimânte, ci procentul reclamat. Zece la sută din PIB! Să fi fost doar unul singur și deja trebuia să-ți pregătești valiza pentru Târgșor! Dar la furtul ăsta...

Și vezi și tu, tântică incultă de adevăr, ce vor ăia să scrie în plângerea penală pe care o să o semneze prin tine, că pe felul în care o ticluiesc potlogarii de partid, nu o să pună căluș „adversarilor” politici, liberalilor de v-au prins cu furtul, că ei au imunitate pe vorbele politice și nu intră la „comunicare de știri false”, ci hățurile o să cadă, mai rău ca o botniță, peste cei ce au „răspândit” informațiile. Și tot așa, vezi că ai un contract de management guvernamental cu țara. Și nu ai doar beneficii (pâinea-cozonac de feliat) și cuțitul de tăiat și peticit după cum (nu) te taie capul, că-i taie pe alții, ci și responsabilități. Or, este dreptul oricui să te suspecteze, ba, inclusiv să te și acuze, câtă vreme umbli cu banii altora, cu banii produși de o țară. Or, fie și doar pentru suspiciunea de a fi tolerat fraudă (dacă ai pus și mâna...), și ești obligată, în temeiul răspunderii ministerial-guvernamentale să vii să demonstrezi că nu a(ți) furat. Nu să „contraataci”

prin amenințări cu plângeri penale pe toți cei ce îndrăznesc să spună că altceva!

Că ați furat ori nu, că ați furat de procentele date de liberali sau de cele sugerate de forurile internaționale, asta ar trebui

să te preocupe acum. Și nu cum să mai livrezi niște baliverne „feministe” despre cum că ești cel mai jignit premier, și de aici tot răul produs țării (!), cum că te simți iritată de tupeul masculin al unor (ne)bărbați politici. Pentru că s-ar putea ca nici asociațiile feministe să nu-ți mai țină prea mult partea, au ele pe cine să reprezinte, femeii care sunt cu adevărat în nevoie, nu nevolnicele ființe ce se folosesc de etichete, stereotipuri și sprâncene ridicate pentru a măscării măscările făcute... Așa că nu te (mai) da tu bărbatul politic al guvernării ăsteia! Lasă-l pe Orlando, lasă-i pe miniștrii să-și dovedească „bărbăția”! Să vină ei să

acuze că toți cei din jur mint!...

Cât despre noi, am spune că te-am ierta, dar nu putem... Și nu pentru ciordeala celor zece procente din PIB-ul trecutului, ci pentru furtul procentelor din viitorul țării ăsteia. Iar

asta ar trebui să te interese; ca premier, ca femeie, ca mamă... Viitorul unei țări care nu o să mai aibă bani să-și crească pruncii, un stat care nu o să mai aibă fundații să stea Drept și Demn ca neam liber și independent.

Asta ar trebui să te doară... Asta ar trebui să te revolte... Iar dacă vrei să faci o plângere penală, înainte de a începe cu „adversarii” politici, apoi cu partidele pe de-a întregul, cu jurnaliștii și apoi cu țara pe bucăți, fă-ți un autodenunț pentru incompetență (aici s-ar putea să primești circumstanțe atenuante) și neglijență prin acceptul de a-i fi lăsat pe alții să guverneze prin sforile ălea pe

care le-ai simțit, dar pare că ți-au plăcut, ți-au dat sentimentul de importanță, de grozăvie, de fudulie, și le-ai lăsat să-ți scuture pe mai departe mâna peste hârtoage. Și nu fii ipocrită! Căci, dacă nu ți-a plăcut să fii folosită de bărbații politici, alde Dragnea, alde Alde ori alde Orlando, pleacă! Redă demnitatea funcției de acum pentru o următoare femeie care să facă din postul de prim-ministru, fie și la a doua încercare pentru așteptările țării, o funcție responsabilă, o mândrie pentru cărțile de istorie, nu pentru desenele de colorat. Iar dacă ți-a plăcut, să îți fie de bine, fiecare cu plăcerile lui, dar asumă-ți!

De aceea, înainte de a tocmi plângeri penale, răspunde (dar cu date) oamenilor ăia care te tot întrebă! Ați furat ori nu? Ați furat de zece procente din PIB sau de mai mult? Măcar să rămâneți în partea de istorie neagră cu dimensiunea unei devalizări și deturnări la o cifră pe care economia sănătoasă nu a atins-o vreme de trei decenii...

România apocaliptică

Andreea
Arsene

Dacă pentru o categorie privilegiată de oameni aflați în minoritate, România reprezintă paradisul visat, pentru o altă categorie de cetățeni, majoritar defavorizată, această țară aflată la coada Europei din toate punctele de vedere, înfățișează un tărâm apocaliptic din care ei, cei obidiți, își doresc cu disperare să evadeze. România mileniului III nu dispune de o autostradă care să-i traverseze teritoriul de-a lungul și de-a latul și, din acest motiv, timp de trei decenii au murit 620.000 de oameni în accidente rutiere, ceea ce ne plasează pe un alt loc I rușinos în Europa, ca țara cu cel mai mare număr de accidente rutiere.

România mileniului III are cel mai defectuos sistem de sănătate din U.E, lipsit de personal medical competent, dedicat profesiei. Dacă ai ghinionul să te afli într-o stare de urgență, nu vei mai apuca alte zile, dacă nu oferi doctorului sau asistentei tributul cuvenit. Asigurarea medicală în acest caz rămâne doar un drept trecut pe o hârtie. România mile-

niului III îți oferă învățământ gratuit cu condiția ca, după absolvire, să devii un angajat prost plătit sau un șomer cu diplomă.

România acestui mileniu este țara cu cele mai multe biserici creștine din lume, dar fără niciun Dumnezeu. Desigur, omul are predispoziția genetică programată de-a crede într-o forță superioară lui. Însă Dumnezeu nu sălășluiește între pereții unei clădiri somptuoase ridicată cu zeci de milioane de euro, el se uită la inima omului și la faptele sale. România este țara în care, dacă suni la serviciul de urgență 112 în timpul în care riști să fii ucis(ă) de vreun psihopat, la celălalt capăt, ți se răspunde în bătaie de joc, iar trupele de intervenție staționează pasiv la poarta criminalului în timp ce tu ești omorât(ă) cu zile.

În România, libera inițiativă în sens constructiv, inteligența creativă și bunele intenții sunt suprimate de sistemul politico-social care se bazează pe apanajele mediocrității. România este țara în care doar sportivii și elevii de performanță, artiștii talentați și scriitorii cu har mai aduc un dram de bucurie celor

copleșiți de rutina zilnică a traiului insuportabil. Cripto-comunismul românesc poleit cu democrație a reușit să distrugă în trei decenii un întreg sistem de valori care ne definea ca națiune înzestrată cu calități speciale.

În România, o parte majoritară dintre cetățeni aleg să nu își exprime dreptul de a vota invocând lipsa opțiunilor politice, pe când o minoritate ignorantă și manipulată acordă votul aceluiași călăi politici care ne-au condus prăpăstios decenii la rând. În România minoritățile etnice sfidează orice limită a bunului simț, invocând drepturi nejustificate, ajungând cu provocările până la stadiul de a ne batjocori eroii și simbolurile naționale. Și toate acestea sub ochii nepăsători ai autorităților. În România, procurorii și polițiștii sunt implicați în trafic de persoane, trafic de droguri, spălare de bani... în complicitate cu clanurile interlope.

În România, numărul avorturilor depășește media europeană și, culmea, aceste atrocități se întâmplă în mijlocul unei națiuni creștine, care blamează decadența țărilor civilizate. Să permiți uciderea unei ființe nevinovate

care își cere dreptul la viață este o crimă. Numai într-o țară ca România, oamenii au inițiativă în mediul online și de acolo din lumea virtuală ar părea că sunt exemplul cel mai bun de cetățeni, în contrast cu realitatea care le afișează adevărata natură: ipocrită, lașă, egosită și ignorantă.

În România poți face o carieră de succes doar dacă ai relații sus puse, bani suficienți ca să oferi mită sau să lingusești peste măsură, altfel ești condamnat să trăiești periferic. Doar în România, politicienii își votează salarii și pensii speciale în timp ce majoritatea populației trăiește dintr-un venit lunar mizer care nu poate acoperi cheltuielile totale. Numai românul poate accepta condiția mizeră de cetățean european de mâna a doua.

România este singura țară din Europa care și-a vândut toate resursele naturale companiilor străine în schimbul unor șpagi primite de către guvernarea trădătoare. O parte dintre români sunt nostalgici după comunism cu toate că regimurile politice care au guvernat țara din 1990 până în prezent descind din vechiul

nucleu comunist. În România există mulți copii care suferă de foame trăind într-o sărăcie cruntă, iar o mulțime dintre ei sfârșesc abandonată la naștere într-un centru de plasament unde sunt tratați precum animalele.

În România clanurile interlope au pus stăpânire pe marile și micile orașe în cărdășie cu autoritățile care le asigură protecție pentru desfășurarea nestingherită a activităților ilegale. Anual, din România dispar copii, fete și femei fără nici o urmă. Aceste dispariții se datorează traficului de carne vie și prelevare de organe, instituite de grupurile locale sau transnaționale de CRIMĂ ORGANIZATĂ. România este raiul unora și iadul celor mai mulți dintre noi. În definitiv, ne plângem cu toții de situația dificilă, însă cei care vor să schimbe starea de lucruri sunt prea puțini și neajutorați.